

„Az esti szélben hintalánc vacog”

A Graves-, majd a József Attila-díj után újabb elismeréssel illették Baka Istvánt. A Szegeden élő költő az elmúlt héten vehette át Keresztury Dezsőtől a Déry Tibor-alapítvány kuratóriumának elnökétől a kiváló irodalmi munkásságáért járó jutalmat. Az alapítvány eredetétől szolgáló pénzüsszeget Déry Tibor özvegye hagyta a magyar államra, ama feltétellel, hogy kimagasló irodalmi és művészeti alkotásokat kell általa elismerni.

A ritkán, ám annál súlyosabb szavakkal megszólaló Baka a létezés szélsőségeinek költője. E szélsőségek végpontjai: Isten és az örök, az élet és a halál, a van és a semmi, az örület

és az elviselhetetlen józan-ság. Ezek a szélsőségek találkoznak rendszerint a Baka-vers kozmikussá táguló terében, egy hitét, boldogságát, megnyugvását kereső, ám annál zaklatottabb lírai én jelenléte által. Baka István a legmagasabb magasságot és a legmélyebb mélységet szólítja meg és szembeesíti.

Itt közölt verse valahelyest mégis eltér a fentebb elmondottaktól. Finomabb, visszafogottabb, a kozmikumtól az egyszerű történet megrázóan szép képpéig vezet. Aktualitása tény. Van, akinek csak az év egyetlen napján.

A költő azonban minden nap találkozik a halállal.

Halottak napja

*Egy kisfiú siet a parkon át,
az esti szélben hintalánc vacog,
zörög a megfakult viharkabát,
az égen borbélytányér-hold inog.*

*Az emlékmű talapzatán, akár
angyalszárnyakból hullatott pihék,
mécsek remegnek, szürke és sivár
a kő, a park, s a páncélozott ég.*

*Mint oszlopról lehorgadó plakát,
nyirkos, csirizszagú a félelem,
s megyek, megyek az őszi parkon át,
zsebemben gesztenyék, nyolcévesen.*